

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **Bc. M. D.**, narozený X
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Patrikem Bauerem
sídlem Chelčického 97/1, 430 01 Chomutov

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. MPSV-2025/142713/916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7. 7. 2025, č. j. MPSV-2025/142713/916, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **18 404,10 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. MPSV-2025/142713/916, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Chomutov, (dále jen „úřad práce“) ze dne 29. 11. 2024, č. j. 368867/24/CV, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

2. Současně se žalobce domáhal zrušení i prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě namítal, že řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, je vadné z důvodů skutkových i právních, dále namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť závěry žalovaného nejsou objektivní a neopírají se o relevantní zjištění, medicínské posouzení a o úplný a přesvědčivý posudek.
4. Žalobce v podané žalobě s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že na posudky posudkových komisí má být nahlíženo jako na kterýkoliv jiný důkazní prostředek, nikoliv jako na závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Z toho důvodu není správnost posudku presumována, posudek proto podléhá hodnocení správního orgánu a nemůže být bez dalšího převzat jako pravdivý. Při rozhodování ve věci příspěvku správní orgán neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Je však kladen zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost.
5. Žalobce trval na tom, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí pouze opisoval znění příslušných ustanovení zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o poskytování dávek“) vč. přílohy upravující taxativní výčet zdravotních postižení odůvodňujících přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání, a k rozhodování přistoupil ryze formalisticky. Písařská chyba v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající v záměně pohlaví žadatele dle názoru žalobce poukazuje na formalistický a formulářový přístup správního orgánu prvního stupně.
6. Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně vnesl důvodné pochybnosti do zjištěného skutkového stavu ve smyslu § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Žalobce vyjádřil své přesvědčení, že žalovaný nesplnil svou povinnost řídit se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností s přihlédnutím k zákonnosti, sledování účelu svěřené pravomoci, proporcionalitě při rozhodování, souladu s veřejným zájmem, specifickým okolnostem případu a k materiální rovnosti dle § 3 správního řádu a § 50 a násl. správního řádu. Žalobce uvedl, že měl od počátku za to, že posudková komise nehodnotila správně a pečlivě zdravotní stav žalobce, a především okolnost, zda tento zdravotní stav odpovídá těžkým vadám nosného nebo pohybového ústrojí. Žalovaný se ve svém rozhodnutí o odvolání opíral o posudkové závěry posudkové komise, jejíž odbornost žalobce nerozporuje. Se skutečnostmi, které žalobce namítal v odvolání, se žalovaný zabýval pouhým konstatováním, že namítané skutečnosti byly zohledněny, avšak z doložených lékařských nálezů nelze popisované zdravotní postižení dovodit, přičemž takové postižení neodpovídá posudkově medicínským kritériím stanoveným pro přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku. K jednotlivým námitkám a výhradám žalobce se žalovaný formálně staví tak, že se odkazuje na lékařské zprávy, v nichž absentují popisy či hodnocení. Žalovanému namísto vlastního vyšetření, popř. svého odborného posouzení *lege artis* v posouzení rozhodných otázek stačilo pouhé sdělení, že v lékařských zprávách a nálezech nebylo popsáno, v jakém úhlu je kloub fixován, rozsah pohybu a svalová síla. Žalovaný citací posudkových závěrů vyslovil hodnocení medicínské otázky, a to otázky svalové síly pro posouzení těžké parézy. K tomu, aby žalovaný vyvrátil, že se nejedená o těžkou parézu předestírá bez dalšího prosté konstatování stupňů svalové síly. Obdobně je tomu při hodnocení kontraktur hlezen a kyčlí žalobce. Žalovaný opakovaně odkazoval na lékařské Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nálezy a zprávy, které „něco“ nepopisují a postavil tak důkazní prostředek proti absentujícímu hodnocení důkazů. Žalobce v takovém postupu spatřoval porušení zásady bezprostřednosti, ústnosti a volného hodnocení důkazů k tíži žalobce.

7. Dále žalobce namítal, že nebyl osobně vyšetřen posudkovou komisí a uvedl, že na osobní vyšetření lékařem v rámci jednání před dotčenými orgány v případě pochybností odkazuje i Ministerstvo práce a sociálních věcí v Instrukci náměstkyně ministryně sekce sociálně pojistných systémů č. 2016, ve věci Posuzování zdravotního stavu pro účely zákona o poskytování dávek (dále jen „instrukce“).
8. K námitce, že řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, je stíženo právní vadou, žalobce blíže uvedl, že správní orgán nezhodnotil podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně i žalovaný se řádně nevypořádali ani s procedurálním postupem, když zcela opomenuli zhodnocení podmínek pro nárok příspěvku na zvláštní pomůcku, podle § 9 odst. 5 písm. b) a c), jakož i odst. 6 téhož ustanovení zákona o poskytování dávek.
9. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že má trvalou ztrátu motorických funkcí, s lokomocí v těžkém spastickém vzorci a s absentující opěrnou schopností, nerovnoměrný fyziologický vývoj s poruchami růstu a tělesnými deformitami, konkrétně skoliózou páteře, odlišnou dynamikou růstu dolních končetin, zapříčiněnou operační korekcí hlezna a dále trvalou dislokací patel u obou dolních končetin. K tomu žalobce namítl, že se žalovaný ve svých úvahách vůbec nezabýval dislokací patel obou kolenních kloubů pro účely objektivního posouzení těžkých vad nosného a pohybového aparátu a nesplnil povinnost řádného zjištění medicinských otázek. Žalobce vyjádřil své přesvědčení, že celkový zdravotní stav žalobce zcela objektivně vypovídá o funkční ztrátě dolních končetin se ztrátou opěrných funkcí, který lze subsumovat pod zdravotní postižení uvedené v ustanovení části I. bodu 1, písm. b) přílohy zákona o poskytování dávek a nemůže být sporu o tom, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3 zákona o poskytování dávek. V medicinské otázce svalové síly žalovaný uvedl, že aby se mohlo jednat o těžkou parézu musí dosahovat svalová síla škály 1. - 2. stupně, aniž by se sám zabýval, zda této svalové síly žalobce dosahuje nebo vysvětlil důvod nedosažení této škály žalobcem. Žalovaný pouze konstatoval bez jakékoliv opory ve vlastních zjištěních, že tato okolnost není uvedena v lékařských zprávách. Žalobce namítal, že ve skutkových závěrech žalovaného zcela absentuje hodnocení tělesných schopností, stejně jako relevantní a spravedlivé hodnocení závažnosti funkčního postižení s přihlédnutím k tělesným schopnostem odvolatele.
10. Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalobce blíže zdůvodnil tím, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný v rámci právního posouzení věci učinil pouhý odkaz na závěry posudku, aniž by v něm alespoň stručně vyložil svou právně kvalifikační úvahu tak, aby bylo zřejmé, které konkrétní funkční, motorické, patologické, korekční, lokomoční aj. schopnosti či předpoklady, popř. neschopnosti při daném klinickém obrazu žalobce, byly pro bezpochybný závěr o skutkovém stavu aplikovány. K tomu žalobce poukázal na skutečnost, že v minulosti byl jeho zdravotní stav pro účely dávek vždy posouzen jako dlouhodobě nepříznivý pro těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

11. Žalovaný v písemném vyjádření citoval na případ dopadající právní úpravu a konkrétní zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku motorové vozidlo dle přílohy k zákonu o poskytování dávek. Zdůraznil, že zákon taxativně vyjmenovává zdravotní postižení, která zakládají nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku motorové vozidlo, přičemž neumožňuje výjimky ze splnění podmínky zdravotního stavu. Žalovaný zastával názor, že postupoval v odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy a posudek posudkové komise byl vypracován na základě vyhodnocení lékařské dokumentace. Posudková komise dle názoru žalovaného zasedala v odborném složení a její posudek lze považovat za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, který byl vypracován na základě komplexního posouzení zdravotního stavu žalobce. Žalovaný dále shrnul, že u žalobce nebyla shledána zdravotní postižení zakládající nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku. Na závěr žalovaný shrnul, že má za to, že napadené rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

12. Žalobce v replice uvedl, že na soudním přezkumu napadeného rozhodnutí trvá a že vyjádření žalovaného obsahově velmi logicky navazuje na rozhodování správních orgánů. Pro celé řízení je jakousi notorií předestírání citace příslušných ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a jeho přílohy, jakož i bezbřehé odkazování se na lékařské posudky, čemuž přisvědčila svým vyjádřením i žalovaná. Žalobce uvedl, že se nelze ztotožnit se skutkovou stránkou věci, kdy žalovaná připouští medicínské otázky bez dalšího posouzení a dokazování, tak jak jej předestřel žalobce v průběhu řízení. Žalobce zopakoval, že je bezpochyby osobou s funkční ztrátou končetin pro těžkou parézu, kterou si nese jako invaliditu z mládí a jeho stav není progresivní, přičemž doposud vždy jako nezletilý se svými zákonnými zástupci, takový příspěvek obdržel. Nikdy v průběhu let a legislativních změn nedošlo k takovým změnám, které by žalobci odpíraly nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 26. 6. 2024 podal žalobce žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku, motorové vozidlo, které hodlá zakoupit za cenu 500 000 Kč. V žádosti uvedl, že společně posuzovanou osobou je jeho matka L. D. a že naposledy mu byl příspěvek na zvláštní pomůcku poskytnut dne 2. 5. 2014, a to na motorové vozidlo Škoda

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Octavia. V posudku ze dne 12. 11. 2024 dospěl posudkový lékař Institutu posuzování zdravotního stavu (dále jen „Institut“), MUDr. J. H., k závěru, že žalobce trpí těžkou vadou pohybového systému, ale jeho postižení není uvedeno v seznamu taxativně vyjmenovaných zdravotních postižení v příloze k zákonu o poskytování dávek. Na základě tohoto posudku vydal úřad práce prvostupňové rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o příspěvek na zvláštní pomůcku motorové vozidlo. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 12. 2024 odvolání, ve kterém namítal nesprávné posouzení svého zdravotního stavu, absenci úvah správního orgánu prvního stupně o posouzení zdravotního stavu žalobce a nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatky odůvodnění. Žalovaný si v odvolacím řízení vyžádal zpracování posudku o zdravotním stavu žalobce a na základě následně posudku posudkové komise ze dne 5. 6. 2025, ve kterém se posudková komise plně ztotožnila s posudkovým závěrem posudkového lékaře Institutu, vydal žalobou napadené rozhodnutí.

15. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že závěry žalovaného nejsou objektivní a neopírají se o relevantní zjištění, medicínské posouzení a o úplný a přesvědčivý posudek a že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí učinil pouhý odkaz na závěry posudku, aniž by v něm alespoň stručně vyložil svou právně kvalifikační úvahu.
16. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. Soud vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Upozornit lze též na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, podle kterého *„[ú]čelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.“* Podle zdejšího názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
18. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný popsal průběh předchozího řízení a citoval posudek posudkové komise. Žalovaný vycházel z posudku ze dne 5. 6. 2025,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

který považoval za úplný, objektivní a odborný podklad pro vydání rozhodnutí, a zastával názor, že se posudková komise vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce stran posouzení jeho zdravotního stavu. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že zjištění zdravotního stavu žalobce je odbornou medicínskou otázkou, kterou nemůže soud – a v zásadě ani správní orgán – sám posoudit pro nedostatek odpovídající odborné kvalifikace, a proto se musí spoléhat na posudky předkládané k tomu kvalifikovanými odborníky – tj. posudkovými lékaři. Ani žalovaný tedy nemá medicínské vzdělání, a proto nebylo jeho pochybením, jestliže při rozhodování vycházel především z posudku posudkové komise, který vyhodnotil jako úplný, objektivní a odborný poklad, ze kterého lze při rozhodování vycházet. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, z jakých podkladů pro rozhodnutí vycházel a jak o nich uvažil, s odkazem na závěry posudku a na zákonná ustanovení zcela jasně a výstižně zdůvodnil, proč odvolání žalobce nevyhověl, soud proto absenci řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal, naopak dospěl k závěru, že žalovaný výše uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dostal. Výhrady žalobce stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí lze hodnotit toliko jako nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, zejména s posudkem posudkové komise ze dne 5. 6. 2025, kterými se soud bude zabývat níže. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud shledal nedůvodnou.

19. Podle § 9 odst. 1 zákona o poskytování dávek platí, že nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku má osoba se zdravotním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu uvedeným v příloze tohoto zákona, a její zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku.
20. Podle § 9 odst. 2 zákona o poskytování dávek platí, že nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zádržního systému má osoba, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí, autistickou poruchu s těžkým funkčním postižením anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a její zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku.
21. Podle § 9 odst. 4 zákon o poskytování dávek zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání jsou uvedeny v příloze k tomuto zákonu.
22. Podle části I. bodu 1 písm. b) přílohy k zákonu o poskytování dávek platí, že za zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zádržního systému se považuje mimo jiné funkční ztráta obou dolních končetin na podkladě úplné obrny (plegie) nebo těžkého ochrnutí. Podle části I. bodu 1 písm. e) přílohy k zákonu o poskytování dávek platí, že za zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zádržního systému se považuje mimo jiné i ankylóza obou kyčelních kloubů nebo obou kolenních kloubů nebo podstatné omezení hybnosti kyčelních nebo kolenních kloubů pro těžké kontraktury v okolí.
23. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že výčet zdravotních postižení v příloze k zákonu o poskytování dávek, která odůvodňují přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku, je výčtem taxativním, u žadatele se musí jednat o zdravotní postižení shodné s postiženími tam vyjmenovanými, přičemž přirovnávání postižení jiných není přípustné (viz např.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 Ads 51/2016-29, či ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 Ads 360/2020-63).

24. Soud shledal, že podstatou sporu mezi stranami je především otázka, zda žalobce v důsledku dětské mozkové obrny některým z postižení uvedených v příloze k zákonu o poskytování dávek, tedy postižením odůvodňujícím přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku motorové vozidlo. Žalobce opakovaně poukazoval na skutečnost, že má trvalou ztrátu motorických funkcí, s lokomocí v těžkém spastickém vzorci a s absentující opěrnou schopností, nerovnoměrný fyziologický vývoj s poruchami růstu a tělesnými deformitami, konkrétně skoliózou páteře, odlišnou dynamikou růstu dolních končetin, zapříčiněnou operační korekcí hlezna a dále trvalou dislokací patel u obou dolních končetin. Žalovaný na podkladě posudku posudkové komise ze dne 5. 6. 2025 dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že žalobce není osobou, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí. Soud tedy v daném případě hodnotil, zda je posudek posudkové komise ze dne 5. 6. 2025 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud nemá ve věci pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit zdravotní stav žalobce podle právní úpravy zákona o poskytování dávek, to ostatně nerozporoval ani žalobce.
25. Posudková komise při svém posuzování vycházela z posudkového spisu Institutu, spisu odvolacího orgánu a doložené lékařské zprávy neuroložky MUDr. H. S. ze dne 16. 1. 2025. Posudková komise zcela identicky s posudkem Institutu uvedla, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, kdy dominujícím onemocněním je dětská mozková obrna v diparetické spastické formě, a že žalobce není osobou která má ve smyslu § 9 odst. 2 a odst. 4 zákona poskytování dávek těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí, těžkou nebo hlubokou mentální retardaci nebo autistickou poruchu s těžkým funkčním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Posudková komise citovala části lékařských zpráv MUDr. H. S. ze dne 27. 9. 2024 a ze dne 16. 1. 2025 a v posudkovém zhodnocení shrnula, že žalobce v roce 2002 podstoupil operaci Achillových šlach a abduktorů a flexorů kolen na obou dolních končetinách a v roce 2009 další korekční operaci na pravé dolní končetině. Na levé horní končetině jsou popsány pouze vyšší reflexy, jinak mají horní končetiny normální neurologický nález, jsou bez deformit a funkčních deficitů, s aktivní hybností. Na dolních končetinách je extenční spasticita (tj. nekontrolovaný stah natahovacích svalů), oslabení plantární a dorzální flexe v hleznech (tj. oslabení pohybu nohy v kotníku směrem nahoru a dolů) a hypotrofie lýtek (tj. zmenšení lýtkových svalů), je schopen chůze o dvou francouzských holích a výkonu para atletiky (vrhá kouli a diskem). Je orientovaný ve všech modalitách, jeho chování, komunikace, paměť a intelekt jsou v normě, nemá závažné poruchy kognitivních, fatických či smyslových funkcí. Dále posudková komise uvedla, že neuroložkou jsou udávány kontraktury kyčlí a kolen, ale není popsáno, v jakém úhlu je kloub fixován, rozsah pohybu a svalová síla v jednotlivých segmentech. Stoj a chůze jsou samostatné, chůze je spasticko-paretická s oporou francouzských holí. Dále má popsanou hyperlordózu bederní, sešikmenou pánev a skoliózu.
26. K odvolacím námitkám žalobce posudková komise uvedla, že namítané skutečnosti zohlednila, ale zdravotní postižení popisované nálezy neodpovídá posudkově medicínským kritériím stanoveným pro přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku. V neurologickém nálezu ze dne 27. 9. 2024 bylo popsáno oslabení dorzální flexe v hleznu a mírné oslabení plantární flexe. Dále komise uvedla, že svalová síla v oblasti kyčlí a kolen nebyla popsána ani hodnocena jako těžká paréza. Žalobce je schopen stoje a chůze o dvou francouzských holích. Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Nebylo popisováno omezení hybnosti nosných kloubů ani páteře. V neurologickém nálezu dne 16. 1. 2025 jsou popsány kontraktury kyčlí a kolen, čímž se rozumí znehybnění kloubu ze svalových příčin v určitém postavení s nemožností ho změnit, ale ani toto nebylo dle komise u žalobce popsáno. Výrazné omezení hybnosti páteře nemá u žalobce strukturální podklad a bylo by významnou překážkou při sportu, který žalobce provozuje. Posudková komise uvedla, že nerozporuje těžké postižení dolních končetin, ale nejedná se o jejich funkční ztrátu na podkladě úplného či těžkého ochrnutí.

27. Soud v závěrech posudkové komise shledal i medicínskému laikovi zjevné rozpory s podkladovou zdravotní dokumentací, na které žalobce v podané žalobě poukazoval, vyvolávající důvodné pochybnosti o správnosti, úplnosti a objektivitě závěrů posudkové komise. O uvedeném dle soudu svědčí skutečnost, že posudková komise necitovala všechny relevantní skutečnosti z lékařské zprávy MUDr. H. S. ze dne 16. 1. 2025. Uvedená lékařka ve své zprávě ze dne 16. 1. 2025 uvedla, že žalobce od dětství pravidelně rehabilituje, v současnosti dvakrát týdně. V běžném životě jsou situace, kdy vyžaduje asistenci druhé osoby pro těžké diparetické postižení dolních končetin a chůzi s oporou. Je výrazně limitován pohybem mimo bytové prostory, není schopen zátěže dolních končetin delším stáním ani chůzí. Je pro něj vhodná práce kancelářského typu, v úvahu přichází řízení speciálně upraveného vozidla (automat pro horní končetiny). Splňuje požadavek osoby s těžkou vadou nosného a pohybového aparátu, jedná se o těžkou funkční ztrátu obou dolních končetin na podkladě těžkého ochrnutí s významným omezením hybnosti v kyčelních a kolenních kloubech s funkčním omezením v hrudní a bederní páteři, jeho stav je dlouhodobě nepříznivý a lze předpokládat progresi ve smyslu dalšího omezení hybnosti. Posudková komise však v citaci této zprávy popsanou část vynechala a nijak se k ní ve svém posudku nevyjádřila. Výše popsaný přístup posudkové komise k podkladové dokumentaci je podle názoru soudu na újmu přesvědčivosti přijatých posudkových závěrů. MUDr. S. popisovala, že žalobce trpí těžkým diparetickým postižením obou dolních končetin, jeho chůze je těžce diparetická, jedná se o těžkou funkční ztrátu obou dolních končetin v důsledku těžkého ochrnutí, dále popisovala, že žalobce má významná omezení hybnosti kolen, kyčlí a částí páteře. Přesto posudková komise uvedla, že u žalobce nebyla popsána těžká paréza, omezení hybnosti nosných kloubů ani páteře, kontraktury kloubů a funkční ztráta obou dolních končetin, aniž by tyto i medicínskému laikovi zcela zjevné rozdíly v podkladové dokumentaci a svých závěrech vysvětlila způsobem nevyvolávajícím pochybnosti o správnosti a úplnosti posudkových závěrů. Posudková komise se omezila pouze na konstatování toho, co shledala, že ve zdravotní dokumentaci žalobce chybí, a na skutečnost, že žalobce je úspěšný sportovec (vůbec se přitom nezabývala možnou úvahou, že žalobce provozuje para atletiku a nepochybně má podmínky a sportovní náčiní přizpůsobené svým pohybovým možnostem a omezením). MUDr. H. S. sice není posudkovou lékařkou a nepřísluší jí hodnotit, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku, to ovšem nemění nic na tom, že se posudková komise měla vypořádat s celým obsahem jejích zpráv. Za pravdu pak soud musí dát žalobci v jeho tvrzení, že se posudková komise nezabývala dislokací patel obou kolenních kloubů, ačkoli na ni žalobce poukazoval v podaném odvolání. Jestliže posudková komise dospěla k závěru, že jí chybí bližší konkretizace nálezů neuroložky MUDr. S., zejména co do popisu rozsahu omezení hybnosti kolen, kyčlí a páteře, kontraktur a svalové síly, pak si měla vyžádat doplnění podkladové zdravotní dokumentace, případně pak přistoupit k vlastnímu vyšetření žalobce při jednání posudkové komise. Vhodná by se na tomto místě jevila konzultace zdravotního stavu žalobce s odborným lékařem v oboru ortopedie k posouzení funkčních Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

dopadů dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce na jeho schopnost pohybu dolních končetin žalobce, rozsahu pohybu a schopnosti samostatného stoje bez opory a lokomoce s oporou a bez opory.

28. Posudková komise uvedla, že v nálezů neuroložky je popsáno, že žalobce má kontraktury, ale není popsáno, v jaké poloze jsou končetiny žalobce fixovány. Soudu se pak jeví, že pro absenci bližšího popisu posudková komise zmínku o kontrakturách bez bližšího vypořádání přešla a na žalobce hleděla, jako by žádné neměl. Popsaná konkrétní zjištění jsou však zásadní pro posouzení, zda žalobce skutečně trpí úplnou funkční ztrátou obou dolních končetin či jen částečným funkčním omezením (kdy mu možnost samostatného stoje a chůze zůstává zachována jen s dílčími omezeními a nutností používat kompenzační pomůcku v podobě francouzských holí), či zda se jedná o těžké omezení hybnosti dolních končetin pro těžké kontraktury, tím spíše směřovaly-li do zjištění a medicínského posouzení dopadů dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu v důsledku dětské mozkové obrny zcela přesně konkretizované odvolací námitky a vyjádření žalobce.
29. Pochybnost o objektivnosti a úplnosti závěrů posudkové komise pak vyvolává i skutečnost, že žalobci byl v roce 2014 příspěvek na zvláštní pomůcku přiznán, ve správním spise přitom není nic, co by nasvědčovalo závěru, že žalobce nárok na příspěvek pozbyl z důvodu zlepšení jeho zdravotního stavu, a co by vysvětlovalo důvody proč o žádosti žalobce z roku 2024 správní orgány rozhodly jinak než v roce 2014.
30. Soud tedy dospěl k závěru, že posudek posudkové komise není úplným a přesvědčivým podkladem pro rozhodnutí a žalovaný pochybil, když se s takovým posudkem spokojil, nežádal jeho doplnění a učinil jej stěžejním podkladem pro své rozhodnutí. Soud proto shledal námitku, že žalovaný nezjistil skutečný skutkový stav bez důvodných pochybností, když vycházel z neúplného a nepřesvědčivého posudku posudkové komise jako stěžejního důkazního prostředku, důvodnou.
31. Vzhledem ke shora popsaným okolnostem případu soud shledal důvodnou také námitku žalobce, že nebyl přizván k jednání posudkové komise a osobně vyšetřen. Obecně platí, že osobní přítomnost posuzované osoby při jednání posudkové komise a její osobní vyšetření nejsou nutné, pokud nevyvstaly pochybnosti o úplnosti a celistvosti podkladové zdravotní dokumentace, aby z ní posudková komise mohla vyvodit jednoznačný objektivní závěr o zdravotním stavu. V tomto ohledu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 248/2017-61, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „... úkolem posudkových lékařů i PK MPSV primárně není vyšetřování posuzovaných osob, ale pouze posudkové zhodnocení nálezů klinických lékařů, které jsou pro vypracování posudku podkladem. Lékař či PK MPSV sice mohou v případě pochybností o průkaznosti některých nálezů provést při jednání orientační vyšetření posuzované osoby, není to však zákonem předsáno a případné závažné pochybnosti o zdravotním stavu by musely být řešeny vysláním posuzované osoby k vyšetření na některém z klinických pracovišť.“ V nyní řešené věci byly pro vypracování posudku k dispozici toliko lékařské zprávy MUDr. H. S. ze dne 27. 9. 2024 a ze dne 16. 1. 2025 a zpráva praktické lékařky MUDr. W. ze dne 21. 7. 2024. Žalobce v podaném odvolání rozporoval posouzení svého zdravotního stavu posudkovým lékařem MUDr. J. H., doložil aktuální zprávu MUDr. H. S. a výslovně navrhl, aby byl pro účely posudku osobně vyšetřen. Je sice plně v kompetenci posudkové komise rozhodnout, zda je osobní účast posuzované osoby nezbytná, či nikoli. V nyní řešené věci posudková komise v protokolu o jednání i v samotném posudku výslovně uvedla, že podkladovou dokumentaci shledala dostatečnou

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

k posouzení zdravotního stavu žalobce a k přijetí posudkového závěru bez jeho osobní účasti, zároveň však sama v posudku uvedla, že v neurologických nálezech žalobce chybí konkrétní popis rozsahu kontraktur, rozsahu pohybu a svalové síly. Vzhledem k tomu, že sama komise shledala podkladovou dokumentaci neúplnou či neposkytující úplný popis zdravotního stavu žalobce, vzneseným odvolacím námitkám žalobce a minimálnímu rozsahu podkladové zdravotní dokumentace, byl dán dle soudu důvod k osobní účasti žalobce na jednání posudkové komise.

32. Námitku žalobce, že žalovaný k žalobci přistoupil ryze formalisticky, soud neshledal důvodnou. Z obsahu rozhodnutí plyne jednoznačná individualizace rozhodnutí žalovaného, rozhodnutí se opírá o hodnocení zdravotního stavu právě žalobce. Skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí rozsáhle citoval závěry posudkové komise a právní úpravu nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku a zjištěné shora popsané pochybení žalovaného neubírá na individualitě napadeného rozhodnutí.
33. Žalobcem navržené dokazování rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, odvoláním žalobce a rozhodnutím žalovaného soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost, neboť všechny tyto dokumenty jsou součástí správního spisu, jímž se v soudním řízení ve správním soudnictví dokazování neprovádí.
34. Soud uzavírá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, se nezakládal na úplném, objektivním, jednoznačném a přesvědčivém posudku posudkové komise, a nemá dostatečnou oporu ve správním spisu, čímž byly splněny podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto soud výrokem I. tohoto rozsudku žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
35. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. S ohledem na pochybnosti soudu o úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti posudkového závěru posudkové komise bude v navazujícím řízení nutné doplnit skutkový stav o doplnění posudku či o zpracování nového posudku za účelem komplexního posouzení zdravotního stavu žalobce prostého rozporů a nejasností. Teprve na poté bude moci žalovaný vydat nové rozhodnutí.
36. Soud v daném případě nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, neboť se domnívá, že zjištěné vady lze odstranit v rámci odvolacího rozhodnutí.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto by měl právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Soud výrokem II. tohoto rozsudku uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení – náhradu za zastoupení žalobce advokátem Mgr. Patrikem Bauerem, a to ve výši 18 404,10 Kč, která se skládá z mimosmluvní odměny za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, podání repliky) podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a), písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), ve výši 4 620 Kč za každý jeden z nich, dále částky 1 350 Kč za tři tzv. režijní paušály ve výši 450 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 4 AT za každý jeden z úkonů právní služby a z částky 3 194,10 Kč představující 21% DPH z výše uvedených částek.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. února 2026

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.